

Konkurs literacki
„Jestem stąd!”
07.12.2009

Po zapoznaniu się w dniu 07.12.2009 roku z 30 wierszami w trzech kategoriach wiekowych,
jury w składzie: Beata Ulbrych, Natalia Szymura, Lidia Saracen postanowiło nagrodzić
następujące osoby:

Kategoria: klasy I – III szkoła podstawowa

Miejsce I: Michalina Reising, kl. I, Szkoła Podstawowa nr 4 w Krotoszynie

MOJE MIASTECZKO

JESTEM MICHALINKA
Z MAŁEGO I PIĘKNEGO
KROTOSZYNKA

BARDZO LUBIĘ MOJE MIASTECZKO
BO JEST TAK ŚLICZNE I SŁODKIE
JAK CIASTECZKO

MOGĘ W NIM WIELE ROBIĆ
UCZYĆ SIĘ, BAWIĆ
I PIĘKNE RYSUNKI
NA KÓŁKU PLASTYCZNYM ZDOBIĆ
W SZKOLE MUZYCZNEJ ŚPIEWAM I GRAM
I KSZTAŁCENIE SŁUCHU TEŻ MAM

W KROTOSZYNKU
NA RYNKU
FONTANNA DUMNIE STOI
PRYSKA WODĄ I NICZEGO SIĘ NIE BOI
OBOK JEZIORA ODRZYKOWSKIEGO
BAWIĘ SIĘ NA PLACU ZABAW
DO KINA NA BAJECZKI CHODZĘ CHĘTNIE
NA DEPTAKU JEŹDŻĘ ROWERKIEM

I CAŁY CZAS ŚMIEJĘ SIĘ PIĘKNIE
BO UWIELBIAM MÓJ KROTOSZYN
MOJE PIĘKNE MIASTECZKO

MOJE MIASTO

Kto do Krotoszyna przyjeżdża
ze smutkiem odjeżdża
Odwiedzają go Litwini, Niemcy i Rosjanie
Przez co słynny w świecie się stanie

Burmistrz Jokś gości wita
i historię miasta chętnie czyta
Wiedza ta w muzeum także zawarta
Dla miejscowych też otwarta

Krotoszyn piękny rynek ma
bo miasto o niego dba
Każda ulica błyszczy
Bo nikt ich nie niszczy

Śpiewamy, tańczymy, biegamy
na zakupy też chodzimy
Rynek w sklepy bogaty
Tylko pieniądze weź od taty

Mimo, że słabo pływamy
na Wodnika często zaglądamy
Zabawy też nie są obce
Bawią się dziewczyny i chłopcy

W mieście szpital mamy
w czasie grypy lubiany
Komisariat policji jest też
W jakim celu chyba wiesz

Straż pożarna na wezwanie przybiega
bo wie, że zachodzi taka potrzeba
Wiele szkół mamy
I o wiedzę dbamy

Niby miasto zwyczajne
ale przecież fajne
Chociaż problemy mamy
To Krotoszyn kochamy

Miejsce III: Laura Madeja, kl. III, Szkoła Podstawowa nr 3 w Krotoszynie

Krotoszynie, Krotoszynie z czego Ty naprawdę słyniesz?

Pytam babcię, tatę, mamę:
Jaką miasto to ma famę?
Czy z dachówki ono słynie?
Czy z wodnika co nie płynie?
Czy z wędzonki i karkówki?
Lub strzelania do makówki?
Czy z powstańców i harcerzy?
Może z trwania przy macierzy?
Nikt nie umie mi powiedzieć,
a ja bardzo chcę to wiedzieć!
Może kiedyś w naszej szkole
pani wszystkim nam opowie
Jak to dawniej się zaczynał
Czas dzisiejszy Krotoszyna!

Kategoria: klasy IV – VI szkoła podstawowa

Miejsce I: Julia Bałoniak, kl. V, Szkoła Podstawowa nr 4 w Krotoszynie

Gdy byłam jeszcze całkiem mała
i miasta swego do końca nie znałam,
zawsze ciekawiło mnie, co za rogiem znajduję się.
Każdy mój krok, przyciągał mamy wzrok...

Lecz dziś każda rzecz w Krotoszynie ma dla mnie historię,
Taką własną, jedyną, niepowtarzalną teorię.

Kilka lat temu inaczej to wyglądało,
Kilka lat temu i mówię to śmiało:
innymi oczyma patrzyłam na świat.
Świat, to był taki mój mały brat.

A Krotoszyn nie był dla mnie miastem,
Lecz świeżo upieczonym ciastem.
Każdy jego kęs, zmienił mego życia sens.
Był taki przyjazny i wesoły,

Nosił za mnie życia toboły.

A dziś urasta do rangi przodka
Dziś niczego nie jestem pewna
Dziś nie wiem co mnie tu spotka...

Idąc przez rynek,
patrzę na niebo, które ułożyłam z niebieskich klocków lego.
Mijam domy, kościoły, wspominam dawne lata,
Kiedy uczyłam się mówić „tata”.
Przechodzę obok placu zabaw, widzę huśtawki rozchwiane
Wiele lat temu przez moją mamę...
Jeszcze się kołyszą, zmagają się z ciszą.

Dziwnie się czuję, jakby przeszłość mi uciekła
Wciąż mocniej i mocniej się rozmywała.
A niedawno byłam taka mała...
A niedawno ze wszystkiego się śmiałam...

To mi się tylko wydaje, to jakaś chwilowa ułuda,
Idę więc dalej ścieżką mijając kolejne cuda.

Jest chyba normalnie.
Ludzie beztrąsko rozmawiają,
Przez miasta sekrety się przedzierają
Dzwony wzniośle dzwonią,
dzieci przyjaciół swych gonią...

A ja taka sama, a ja się nie spieszę.
Jakże to przyjemnie postać, wysłuchać, jak tworzy się melodia miasta.
Posłuchać spowiedzi ptaka,
Wyżaleń liści, milczenia ławki,
Płaczu niechcianej zabawki.

Nikt nigdy o tym nie rozmawiał,
Nikt się nigdy nie zastanawiał,
Nikt jeszcze nie doszedł do tego,
Że żyć tutaj to jak mieć powiernika swego.

I to jest mój mały sekret, to wciąż tkwi w duszy.
To jest piosenka, której żaden dzwon nie zagłuszy.

I choć żaden człowiek nie zwrócił na to uwagi,
ja wiem, że gdy powstawał Krotoszyn używano magii.

Miejsce II: Nicole Effenberg, kl. V, Szkoła Podstawowa nr 3 w Krotoszynie

Sen o Krotoszynie...

W moim śnie widzę miasto
Ulice, budynki, samochody, tłum ludzi
Jest bardzo jasno.
Słyszę śpiew skowronka
Czuję jak pachnie skropiona rosą łąka.
To moje miejsce ukochane
Każdy człowiek, dom, ulica
To dla mnie nowa tajemnica
Kiedy obudzę się rano
Wiem, że nic nie będzie takie samo
Znowu spotykam nowych ludzi,
tu nie sposób się nie nudzić.
Tu mnie jeszcze wiele czeka
Radość, smutek, życie jak rzeka
A jeśli kiedyś los zaprowadzi mnie daleko hen!
Wtedy piękny powróci mój sen.

Miejsce III : Natalia Nabzdyk, kl. VI, Szkoła Podstawowa nr 8 w Krotoszynie

Miasto moje

Otulone jesiennymi promieniami słońca ulice...
Skąpane w listopadowym deszczu domy i place...
Te miejsca tak dobrze mi znane...
Codziennie witają mnie swoim gwarem
Codziennie żegnają mnie ciszą

Miasto moje...

Zna me myśli, zna me uczucia
Ze mną się cieszy, ze mną płacze
To ono słucha mnie, gdy biegnę do szkoły
To ono rozmawia ze mną, gdy wychodzę z psem na spacer

Miasto moje

Dziś trudno mi sobie wyobrazić,
Że może kiedyś przyjdzie mi Cię opuścić...
Ale zatęsknię... i odwiedzę Cię wtedy
Podzielę się znów z Tobą myślami
Opowiem o sobie...

Miasto moje...

Wyróżnienie: Zuzanna Bałoniak, kl. VI, Szkoła Podstawowa nr 4 w Krotoszynie

W Krotoszynie jak w bajce płynie życie,
Wszyscy ludzie się mają znakomicie...
Bla, bla, bla...
Tylko o tym mówicie śmiało,
Czy pomysłów macie za mało!?
Czy Krotoszyn to tylko bajkowe życie?
Prosta ballada? To mi odkrycie...

Dla mnie jest czymś więcej niż prezentem wróżki,
Wciąż dalej i dalej chcą iść moje nóżki.
Codziennie przemierzam tego miasta drogi,
Niektóre historie burzą spokój błogi.

Lecz chcę poznać lepiej dzieje miasteczka.
A każdy zabytek to jest nowa teczka.
A każde spotkanie, napotkany człowiek
Daje do myślenia i spędza sen z powiek.

Jeziorko, place, ratusz, alejki i kościoły,
Wszystkie kamienice i na końcu szkoły...
Wszystko początek swój przecież miało.
Ktoś musiał stworzyć żeby przetrwało.

Lecz nie brakuje tu zwykłej radości,
Czasami ktoś sypnie szczyptą magiczności,
I wtedy w parku rozmawiam z drzewami,
Lecz niech zostanie to między nami...

Siedząc kiedyś na moło i patrząc w taflę wody,
Myślałam...
Każdy wydawał się taki młody.
Wtedy wspomnienia mnie nachodziły,

Nowe pomysły wciąż się rodziły.
Spisałam więc je na kartce niedbale,
Powstał wiersz- w ten sposób swe myśli ocalę.

Kategoria: klasy I-III gimnazjum

Miejsce I: Sandra Fabianowska, Niepubliczne Gimnazjum w Krotoszynie

Krotoszyn-moje miejsce

Szukasz miejsca,
Każdy z nas go szuka-to normalne.
Ważne byś w dzisiejszym zgiełku
Nie zapomniał, gdzie go szukać.

Zapytany przechodzień odpowie: „ W książkach,
bo tam najłatwiej uciec od szarej rzeczywistości.
Drugi będzie szukał tego samego w dalekich podróżach, a wszystko po to,
Bo być jak najdalej od tego, czego szukamy.

A przecież moje szczęście jest niedaleko,
w ukochanej alei z drzewami o szumiących na wietrze liściach.
W zielonej trawy kępce na trawniku
i w każdym kawałku mej krotoszyńskiej ziemi.

Nieraz pomyślisz!
„Jaki jest sens tych poszukiwań?”
Zrozumiesz-gdy siądziesz w cieniu drzewa na Błoniach,
a wzrok swój utkwisz w migoczących falach Jeziora Odrzykowskiego.
Pójdiesz do parku,
a szkarłatny liść spadnie na twą wyciągniętą rękę.
Spójrzysz na dzieci bawiące się wśród drzew i patrzące w niebo.
Spytaj je, bo one wszystko rozumieją,
A może ty już też?

Bo widzisz,
Wszystko co Cię otacza,
To dom,
To Krotoszyn.

Miejsce II: Joanna Praszkiwicz, kl. III, Gimnazjum nr 5 w Krotoszynie

Ostatnie promienie zachodzącego słońca,
Topią się w spokojnej tafli wody, a ja na to patrzę i uwierzyć nie mogę,
Że ludzie;
Tacy wielcy, aczkolwiek tacy mali
Od pokoleń się tutaj wychowywali i nie zatrzymują się nawet na chwilę.
By usiąść na ławce i pomyśleć;
O tym co tu znaleźli,
Co zgubili,
W kim się zakochali,
A kogo znienawidzili.
Jak bardzo byli tu szczęśliwi
I jak teraz cierpią, że to szczęście zaprzepaścili.

Siedzę na ławce i patrzę przed siebie.
Szachownica pól ciągnie się bez końca.
Niebieski napis „Mahle”, rozświetla horyzont.
A ludzie biegną i ciągle są w pośpiechu.
Czy nie widzą co im ucieka?
Jakie piękne są te lasy, nasze Krotoszyńskie,
Te sosnowe i bukowe.
Jak pięknie słowik śpiewa w zachwycie
Jak cudownie jest powąchać kwiaty w rozkwicie.
Człowieku! Poczekaj chwilkę!
I spójrz co w życiu naprawdę zgubiłeś.

Wyróżnienie: Daria Jasik, kl. I, Gimnazjum nr 5 w Krotoszynie

Choć małe jest to miasto,
nieznane i nieważne.
Nocą ciemne.
Nocą puste.
Lecz dla mnie jest najważniejsze.

To Krotoszyn-moje miasto.

Bo nieważna nazwa,
wielkość, położenie.
Są to tylko zbędne
cyfry i litery.
Jest coś o wiele ważniejszego
-więź ze swym ukochanym miejscem.

To Krotoszyn-moje miasto.
Nigdy o nim nie zapomnę...

Wyróżnienie: Olga Fedorowicz, Niepubliczne Gimnazjum w Krotoszynie

Krotoszyn

W Krotoszynie uroków wiele mamy
tylko Malo z tego korzystamy.

Przyznać trzeba, że w naszej bibliotece
znajdziesz książki najciekawsze na świecie.

By aktywnie spędzić czas,
basen i kręgielnie w zasięgu ręki masz.

Kino dobre filmy gra,
bo Sokół o ofertę dba.

Krotoszynianki są najpiękniejsze w powiecie,
ale o tym dobrze wiecie.

Nie ustąpią one miejsca Zduniakom,
a nawet Kobylankom.

A do tego jeszcze w swojej głowie
mają tyle wiedzy co marszałkowie.

Uczniowie i nauczyciele wenę twórczą mają,
niepubliczne gimnazjum zakładają.

To miasto w sercu mamy,
do niego zawsze chętnie wracamy.

Jury wyraziło opinię o wysokim poziomie tegorocznego konkursu i o dojrzałości twórczej uczestników. Przemyslenia zawarte w wierszach warte są szerszego rozgłosu, ponieważ wzbudziły dobre wspomnienia i optymistycznie nastawiły do życia słuchaczy tegorocznego finału.